

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-121/2024-54

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Tomislava Juriše, predsjednika vijeća te Sande Janković, mr.sc. Marijana Bitange, dr.sc. Leona Kovačića i mr.sc. Zorislava Kaleba, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Nevene Popović, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog BB, zbog kaznenih djela iz članka 111. točke 4. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – ispravak, 101/17., 118/18. i 126/19. – dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženog BB, podnesenima protiv presude Županijskog suda u Splitu od 24. listopada 2023., broj K-31/2022., u sjednici vijeća održanoj 19. ožujka 2025., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Vanje Marušić, optuženog BB i branitelja optuženika, odvjetnika Tonija Vukičevića,

p r e s u d i o j e

I Djelomično se prihvaća žalba optuženog BB, te se preinačuje prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da se optuženiku za svako kazneno djelo iz članka 110. KZ/11. za koje je prvostupanjskom presudom proglašen krivim, u alinejama 1.-3. izreke prvostupanjske presude, na temelju te zakonske odredbe utvrđuju kazne zatvora u trajanju od po 12 (dvanaest) godina, te se uzima kao utvrđena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci iz pravomoćne presude Županijskog suda u Splitu od 24. listopada 2023., broj K-31/2022., koja je preinačena u odluci o kazni presudom Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske od 7. rujna 2022., broj I KŽ-205/2021. pa se optuženi BB na temelju članka 51. i 53. stavka 1. KZ/11. osuđuje na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 35 (trideset pet) godina u koju mu se, temeljem članka 54. KZ/11., uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 11. siječnja 2020. pa nadalje.

II U ostalom dijelu žalba optuženika i u cijelosti žalba državnog odvjetnika odbijaju se kao neosnovane te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Splitu, u ponovljenom postupku, optuženi BB proglašen je krivim zbog tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11., činjenično i pravno opisana u izreci presude. Nakon što mu je za svako od kaznenih djela iz članka 110. KZ/11., počinjenih na štetu AB, AC i AD, utvrđena kazna zatvora u trajanju od po petnaest godina te zatim uzeta kao utvrđena jedinstvena kazna zatvora od dvije godine i šest mjeseci izrečena pravomoćnom presudom Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske 7. rujna 2022., broj I KŽ-205/2021. i uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11. optuženi BB osuđen je na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od četrdeset godina u koju mu je, na temelju članka 54. KZ/11. uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 11. siječnja 2020. pa nadalje.

2. Temeljem članka 148. stavka 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22. - dalje: ZKP/08.), optuženi BB je u cijelosti oslobođen dužnosti naknade troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 6. ZKP/08. te je određeno da isti padaju na teret proračunskih sredstava suda.

3. Protiv te presude žalbe su podnijeli državni odvjetnik i optuženi BB osobno i po branitelju Toniju Vukičeviću, odvjetniku u Splitu.

3.1. Državni odvjetnik žali se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 467. stavak 1. točka 3. u vezi s člankom 470. stavcima 1. i 2. ZKP/08.) i zbog odluke o kazni (članak 467. stavak 1. točka 4. u vezi s člankom 471. stavkom 1. ZKP/08.) s prijedlogom da se prihvati žalba i presuda preinači u pravnoj oznaci djela i u odluci o kazni na način da se optuženiku izrekne "...kazna zatvora u duljem trajanju...".

3.2. U žalbi koju je podnio po branitelju, odvjetniku Toniju Vukičeviću (list 245-264 spisa), optuženik se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., povrede kaznenog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni s prijedlogom da se "...pobijana odluka sukladno istaknutim žalbenim navodima preinači na način što će se ista ukinuti, te se optuženi u cijelosti osloboditi svakog tereta krivnje počinjenja predmetnog kaznenog djela, odnosno ako žalbeni sud ne bude takvog mišljenja onda da se uz uvažavanje istaknutih remedijalnih navoda optuženiku izreče blažu sankciju od one koju odredi prvostupanjski sud...", a "....podredno da se presuda u skladu s iznesenim žalbenim navodima ukine te predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno raspravljanje i odlučivanje, odnosno da se žalitelju izreče blaža sankcija...".

3.3. U podnescima naslovljenima kao "žalba", (list 73-109 spisa) i "...nastavak žalbe" (list 151-243, 548-557, 611-620, 641-676, spisa I KŽ-121-2024.), optuženi BB žali se osobno bez posebnog navođenja žalbenih osnova, a iz sadržaja njegove žalbe proizlazi da se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. i stavaka 2. i 3. ZKP/08. i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijana presuda preinači "...odnosno u potpunosti ukine zbog istaknutih bitnih povreda odredaba kaznenog postupka i

pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja...", kao i "...da se preinači spornu presudu u oslobađajuću te da se ukine istražni zatvor...".

3.4. Podneskom od 22. srpnja 2024. (nakon proteka roka za žalbu) naslovljenim "ODUSTANAK OD ŽALBE PODNESENE PO BRANITELJU" (list 276-369 spisa), optuženik sadržajno dopunjuje žalbu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te ističe da odustaje od žalbe podnesene po branitelju po službenoj dužnosti.

3.5. Budući da se sve žalbe optuženog BB sadržajno podudaraju i međusobno nadopunjuju, bit će razmatrane kao jedna žalba.

4. U odgovoru na žalbu (list 258-264 spisa, list 266-268 spisa), optuženi BB predlaže žalbu državnog odvjetnika odbiti u cijelosti.

5. Na temelju članka 474. stavka 1. ZKP/08., spis je prije dostave sucu izvjestitelju bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

6. O sjednici drugostupanjskog suda, na njihovo traženje, obaviješteni su optuženik i njegov branitelj, odvjetnik Toni Vukičević te državni odvjetnik. Prisutnost optuženog BB i njegovog branitelja na sjednici vijeća osigurana je u smislu članka 475. stavka 8. ZKP/08. uz pomoć zatvorenog tehničkog uređaja za vezu na daljinu (audio-video uređaj), dok je zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, Vanja Marušić, pristupila na sjednicu vijeća, pa je ista održana na temelju članka 475. stavka 2. ZKP/08. Na sjednici drugostupanjskog vijeća zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, Vanja Marušić, optuženi BB i njegov branitelj, odvjetnik Toni Vukičević izjavili su da ostaju kod podnesenih žalbi te ukratko iznijeli njihov sadržaj, ostajući kod svojih prijedloga iz žalbi.

7. Žalba optuženika je djelomično osnovana, dok je žalba državnog odvjetnika neosnovana.

8. U ranijem postupku, presudom i rješenjem Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske od 7. rujna 2022., broj I KŽ-205/2021., djelomično je potvrđena prvostupanjska presuda Županijskog suda u Splitu od 23. veljače 2021., broj K-31/2020. zbog jednog kaznenog djela protiv opće sigurnosti – dovođenjem u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom, označeno u članku 215. stavcima 1. i 4. KZ/11. i jednog kaznenog djela protiv javnog reda – nedozvoljenim posjedovanjem, izradom i nabavljanjem oružja i eksplozivnih tvari, iz članka 331. stavka 1. KZ/11., sve u vezi s člankom 51. KZ/11. i utvrđena jedinstvena kazna zatvora od dvije godine i šest mjeseci. Istom odlukom djelomično je ukinuta spomenuta prvostupanjska presuda i to u dijelu koji se odnosi na tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11. U ponovljenom postupku u odnosu na taj ukinuti dio prvostupanjske presude ovdje pobijanom prvostupanjskom presudom su utvrđene tri pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po petnaest godina za svako kazneno djelo ubojstva iz članka 110. KZ/11. te je uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11., a nakon što je uzeta kao utvrđena jedinstvena kazna iz ranije pravomoćne presude, optuženi BB opet osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od

četrdeset godina, u koju kaznu mu se na temelju članka 54. KZ/11. uračunava vrijeme uhićenja i istražnog zatvora od 11. siječnja 2020. pa nadalje.

9. Optuženik u žalbi u odnosu na postupovne povrede navodi da je prvostupanjski sud počinio niz bitnih povreda odredaba kaznenog postupka "...iz članka 468. stavka 1. točke 1.-11. ZKP/08.", zatim da je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., jer da mu je teško povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 08/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10., 85/10., 05/14. - dalje: Ustav) i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02., 1/06. i 13/17., dalje: Konvencija), (u obrazloženju žalbe ti se prigovori konkretiziraju na način da se tvrdi da su u prvostupanjskoj odluci počinjene povrede iz članka 29. Ustava te odredbe članka 6. Konvencije) te da je počinio i bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08., jer da mu je povrijeđeno pravo na obranu.

9.1. Nije u pravu optuženi BB kada smatra da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 1. ZKP/08., koju nalazi ostvarenom tvrdeći da je prvostupanjski sud bio nepropisno sastavljen, jer da je tijekom ponovljenog postupka, nakon rasprave održane 30. siječnja 2023. izmijenjen sastav vijeća u odnosu na članove vijeća – suce profesionalce. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da je na raspravi 5. srpnja 2023. (zapisnik, list 1913-1923 spisa) konstatiran izmijenjeni sastav vijeća, tako da je promijenjen jedan član vijeća - sudac, zbog čega je rasprava počela iznova (članak 407. stavak 2. ZKP/08.), pa je, dakle, raspravno vijeće nakon izmjene bilo propisno sastavljeno od dva suca i tri suca porotnika, sukladno članku 19.d. ZKP/08. O navedenoj izmjeni u spisu prileži rješenje Ureda predsjednika suda od 10. svibnja 2023., broj 4 Su-8/2023. (list 1774 spisa), čime je, protivno žalbenim navodima, izmjena članova raspravnog vijeća provedena u skladu s procesnim odredbama ZKP/08. i članka 29. stavka 1. i članka 30. Zakona o sudovima ("Narodne novine" broj 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22., 16/23., 155/23. i 36/24. – dalje: ZS).

9.1.1. Nadalje, optuženik tvrdi da član vijeća - sudac Damir Romac nije mogao sudjelovati u donošenju presude "...zbog izraženog mišljenja tijekom istog postupka..." u kojem je sudjelovao kao član izvanraspravnog vijeća u odlučivanju o produljenju istražnog zatvora protiv optuženika. Suprotno tome, u konkretnoj pravnoj situaciji ne radi se o slučaju isključenja od obavljanja sudačke dužnosti u smislu članka 36. stavka 1. ZKP/08., u kojoj suci ex lege ne bi smjeli sudjelovati u suđenju, već o situaciji mogućeg otklona od obavljanja sudačke dužnosti iz članka 36. stavka 2. ZKP/08., koja okolnost se ocjenjuje in concreto. Stoga, valja naglasiti da pitanje sudjelovanja u suđenju suca koji je odlučivao ranije o primjeni mjere osiguranja nazočnosti optuženika u kaznenom postupku - produljenje istražnog zatvora, nije jedan od zakonom predviđenih razloga za njegovo isključenje od obavljanja funkcije suđenja, kako to pogrešno smatra žalitelj, niti je sudjelovanjem tog suca u raspravnom vijeću ostvarena postupovna povreda iz članka 468. stavka 1. točke 2. ZKP/08., na koju se poziva žalitelj.

9.1.2. Nije u pravu optuženik niti kada tvrdi da je na raspravi 29. rujna 2023., tijekom dokaznog postupka bio udaljen iz sudnice tako da je bio onemogućen iznositi

primjedbe na izvedene dokaze te da je slijedom toga rasprava održana bez "...osobe čija je prisutnost na raspravi po zakonu obvezna...". Naime, prema odredbi članka 396. stavaka 1. i 2. ZKP/08., optuženik koji ometa red ili se ne pokorava naložima predsjednika vijeća za održavanje reda može prema odluci vijeća biti udaljen iz sudnice za određeno vrijeme, a na ponovljeno narušavanje i sve dok traje dokazni postupak; u takvom slučaju prije završetka dokaznog postupka predsjednik vijeća pozvat će optuženika i izvijestiti ga o tijeku rasprave. Neosporno je, s obzirom na podatke u spisu (zapisnik o raspravi od 29. rujna 2023., list 2209-2210 spisa), da je optuženik bio upozoren po predsjednici vijeća na održavanje reda u sudnici, "...da ne ulazi stalno u riječ predsjednici vijeća...", da je nakon toga konstatirano "da optuženik narušava red u sudnici, te se isti upućuje izvan sudnice"; te da je prije završetka dokaznog postupka optuženik doveden u sudnicu (list 2212 spisa) i izviješten o tijeku postupka. Iz navedenog proizlazi da je sud prvog stupnja u nastaloj procesnoj situaciji, u svemu postupio u skladu s procesnim odredbama iz članka 395. i 396. ZKP/08., a prisutnost optuženika na raspravi u opisanoj procesnoj situaciji nije bila po zakonu obvezna, kako to pogrešno tvrdi žalitelj pa time što je udaljen iz sudnice na određeno vrijeme nije povrijeđeno njegovo pravo obrane na raspravi te nije ostvarena povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 3. ZKP/08., a posljedično ni ona iz članka 468. stavka 3. ZKP/08.

9.1.3. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. optuženi BB navodi da je izreka presude proturječna njezinim razlozima, a oni koji su izneseni da nisu dostatni za dokazanost odlučnih činjenica u odnosu na zaključak suda da je upravo on počinitelj inkriminiranih mu kaznenih djela. Navedeno argumentira ponavljanjem navoda obrane o nevjerodostojnosti snimke video nadzora na temelju koje je svjedok MM potvrdio da je osoba na snimci zapravo optuženik, da se radi o ukupno 8 snimki te da nije jasno temeljem koje od tih snimki je svjedok zaključio da se radi o optuženiku, da je u obrazloženju navedeno da su svjedoci KM i KL opisali odjeću u koju je počinitelj bio odjeven, iako svjedoci to nisu naveli, da nije jasno je li optuženik bitno smanjeno ubrojav ili ubrojav, da su pogrešno interpretirani iskazi svjedoka KJ, KL, KI, DE i DC te da su u tom pravcu izostali razlozi o odlučnim činjenicama, a i izreka presude da je posljedično proturječna obrazloženju. Na izloženi način, po ocjeni optuženika, izreka presude je i u proturječnosti s obrazloženjem, a istovremeno je i činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

9.1.4. Nadalje, žalbom se sugerira da iz ovog proizlazi i znatna proturječnost o odlučnim činjenicama između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza svjedoka MM iz istrage (zapisnik o ispitivanju od 20. siječnja 2020., broj Kis-DO-20/2020., list 142-145 spisa), a u odnosu na okolnost da je optuženik počinitelj inkriminiranih mu kaznenih djela te da su izostali razlozi o ocjeni vjerodostojnosti iskaza svjedoka MM. Uporište za takav stav žalitelj nalazi u tome što iz iskaza svjedoka MM danog pred državnim odvjetnikom (zapisnik o ispitivanju svjedoka od 20. siječnja 2020., list 142-145) proizlazi da je izričito naveo da je na predjelu (adresa) čuo rafalnu pucnjavu, da je prije toga uočio motocikl koji se nalazio na podu, da je primijetio kako jedna osoba bježi od motocikla u obližnju ulicu s desne strane (oštećeni AB, op.a.). Ova osoba koja je promijenila spremnik na automatskoj pušci da je krenula za onom osobom. Nakon što je pogledao snimku koja je kružila Internetom zaključio je da je osoba koja je držala automatsku pušku u ruci optuženik kojega je poznao od ranije jer je svojevremeno zalazio u njegov kafić, dok iz

obrazloženja pobijane presude, po ocjeni žalitelja, nije jasno na temelju koje snimke je svjedok zaključio da je upravo optuženik počinitelj, a s obzirom na to da je u dokaznom postupku pregledano ukupno osam snimki čiju autentičnost žalitelj u cijelosti osporava. Naime, svi pobrojani svjedoci, izuzev svjedoka MM, neposredno su ispitani tijekom prvog postupka, dok su u ponovljenom postupku njihovi iskazi pročitani, s čime se žalitelj također ne slaže.

9.1.5. Suprotno svim iznesenim tvrdnjama žalitelja, pobijana presuda sadrži jasne i dostatne razloge o svim odlučnim činjenicama, a također nema govora da je obrazloženje pobijane presude nejasno i proturječno, jer je prvostupanjski sud jasno i razumljivo iznio razloge o svim odlučnim činjenicama: da je upravo optuženik počinitelj (obrazloženje, stranica 39., 7. odlomak), ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka KM, KL, DC, KI i KJ o rezultatima provedenih bioloških vještačenja kao i razloge zbog kojih jasno i nedvosmisleno proizlazi zaključak o tome da je optuženik postupao s izravnom namjerom da liši života trojicu oštećenika. Također, uvodno je u činjeničnom opisu jasno precizirana dinamika inkriminiranog događaja i sredstvo s kojim je optuženik pucao u svakog od trojice oštećenika. Nadalje, netočno je da je prvostupanjski sud propustio dati analizu i ocjenu izvedenih dokaza, jer žalitelj zanemaruje da su svjedoci čiji se brojni iskazi reproduciraju, suglasno iskazivali o svim činjenicama kojima je utvrđen identitet počinitelja, o vrsti oružja, o načinu na koji je pucao i o dinamici inkriminiranog događaja. U odnosu na ubrojivost optuženika prvostupanjski sud je u ponovljenom postupku također naveo sve odlučne činjenice temeljem kojih je zaključio o njegovoj ubrojivosti tempore criminis, kao i razloge zbog kojih su odbijeni optuženikovi dokazni prijedlozi za dopunu psihijatrijskog vještačenja i ponovljeno neposredno ispitivanje vještaka (obrazloženje presude, stranica 55., 6. odlomak do stranice 59., 5. odlomak). Naime, prema obrani optuženog BB sporna je njegova ubrojivost zbog utvrđene akutne reakcije na stres, a optuženik se ne slaže s ocjenom rezultata psihijatrijskog vještačenja koji isključuju akutno psihotičnu reakciju.

9.1.6. U odnosu na sporne činjenice, a s obzirom na obranu optuženika, koji tvrdi da on nije počinitelj i da nije osoba na snimci video nadzora, prvostupanjski sud je valjano i argumentirano obrazložio zašto smatra da je upravo optuženik počinio sva tri kaznena djela, kao i dinamiku događaja utvrđenu temeljem pregledanih snimki nadzornih kamera, iskaza svjedoka DC, KL, KI i KJ i rezultata bioloških vještačenja (DNA tragovi na pušci kojom su počinjena ubojstva podudaran je s nespornim DNA profilom optuženika, a na licu, rukama, odjeći i torbici optuženika pronađen je velik broj dvokomponentnih čestica (Pb Sb) i nesagorjelih i djelomično sagorjelih čestica baruta, što sve nedvojbeno upućuje na zaključak da je upravo optuženik pucao iz tog oružja.

9.1.7. Također, u odnosu na ovu žalbenu osnovu treba reći da optuženik, selektivno reproducirajući sadržaj provedenih dokaza, tvrdi da je izostala analiza i ocjena tih dokaza, čime sadržajno dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i sugerira drugačiju ocjenu dokaza u pogledu subjektivnog elementa inkriminacije te posljedično tome i drugačiju odluku suda, što će biti obrazloženo u nastavku obrazloženja u okviru izjavljene žalbe zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

10. Nije u pravu žalitelj kada prigovara da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., nizom teških povreda

prava na pravično suđenje zajamčenim Ustavom i člankom 6. stavcima 1. i 3. (b) (c) i (d) Konvencije. Optuženik smatra da mu je povrijeđeno pravo na obranu:

- 1.- (točka c) da se brani sam i uz pomoć branitelja po vlastitom izboru
- 2.- (točka b) da mu se osigura vrijeme i uvjeti neophodni za pripremanje obrane
- 3.- povrede načela neposrednosti, uslijed čitanja zapisnika o ispitivanju svjedoka;
- 4.- povrede načela jednakosti u postupku, zbog odbijanja dokaznih prijedloga;
- 5.-povrede načela jednakosti u postupku, zbog nemogućnosti učinkovitog sudjelovanja u postupku zbog nemogućnosti ispitivanja vještaka;
- 6.- povrede prava na nepristran sud (bitne postupovne povrede iz članka 468. stavka 1. točke 1. i 2. ZKP/08., obrazloženje točka 9.1. i 9.1.1.).

10.1. Optuženik tvrdi da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku nezakonitom primjenom procesnih odredbi iz članka 64. stavka 1. točke 3., 6. i 8. ZKP/08. onemogućio žalitelju da izabere branitelja po vlastitom izboru te da mu je "...nametnut..." branitelj po službenoj dužnosti, s čijim zastupanjem nije zadovoljan jer mu takvom obranom nije omogućeno da se učinkovito brani, a nije mu dopušteno da se brani sam jer smatra da bi takvom obranom mogao osporiti autentičnost dokaza i usprotiviti se korištenju onih dokaza za koje smatra da su po njegovoj vlastitoj ocjeni nevjerodostojni.

10.1.1. Prije svega, treba reći da iz podataka u spisu proizlazi da je optuženiku tijekom prvog i ponovljenog postupka osigurana obvezna obrana u skladu s odredbom članka 65. i članka 66. ZKP/08. Razvidno je da je optuženik u ponovljenom postupku učestalo mijenjao branitelje po vlastitom izboru, a zatim su branitelji ili optuženik otkazivali punomoć ili su to činili uzajamno (npr. na raspravi 20. srpnja 2023., zapisnik list 2010-2016 spisa), a u situacijama kada je optuženik jednostrano otkazao punomoć, prvostupanjski sud postavio mu je branitelja po službenoj dužnosti. Rješenjem predsjednice vijeća od 21. srpnja 2023. (list 2023 spisa), optuženiku je postavljen branitelj po službenoj dužnosti, odvjetnik Toni Vukičević koji ga brani u nastavku dokaznog postupka nakon izmijenjenih ukupno pet branitelja, time da je posljednji od izabranih branitelja odvjetnik Josip Giljanović pismenim podneskom od 12. listopada 2023. obavijestio sud da otkazuje punomoć te zatim uredno pozvan nije pristupio na raspravu određenu za 19. listopada 2023. (list 2039 spisa). Prezentirano stanje spisa potvrđuje da je prvostupanjski sud tijekom suđenja, unatoč brojnim izmjenama branitelja, svaki put osigurao optuženiku obranu u skladu s odredbom članka 64. stavka 1. točke 3. ZKP/08., članka 65. stavaka 2. i 4. ZKP/08. Nadalje, u opisanim situacijama rasprava je svaki puta odgođena na određeno vrijeme, radi pripreme obrane, izuzev u posljednjem slučaju kada je branitelj po vlastitom izboru angažiran na raspravi, iako je obrana već ranije bila osigurana po branitelju po službenoj dužnosti (zapisnik s rasprave od 28. rujna 2023., list 2178-2192 spisa). Prvostupanjski sud je tada uz pravilnu argumentaciju odbio prijedlog optuženika za odgodu rasprave pa ovdje nema govora o tome da bi optuženiku bio onemogućen slobodan izbor branitelja, tim više što je i taj branitelj po

službenoj dužnosti postavljen uz suglasnost optuženika, kako je to konstatirano na raspravnom zapisniku (list 2149-2159 spisa). Konačno iz podataka u spisu, rasporeda i vremenskih razmaka između rasprava u ponovljenom postupku jasno proizlazi da je optuženik zajedno s braniteljima aktivno pratio tijek suđenja te je detaljno iznosio i dopunjavao svoju obranu. U obrani se detaljno referirao na sve izvedene dokaze. Stavljaio je primjedbe na gotovo sve izvedene dokaze i osporavaio njihovu upotrebu (prvo, osporavajući zakonitost gotovo svih izvedenih dokaza, a potom i njihovu vjerodostojnost). Istovremeno je iznio niz dokaznih prijedloga (detaljnije obrazloženo kasnije u odluci) od kojih je veliki dio prihvaćen. Prvostupanjski je sud, na obrazloženi način, odbio neke dokazne prijedloge ovog optuženika, ali time ga nije onemogućio da iznese svoju verziju događaja, a detaljniji razlozi o tome bit će izneseni u okviru žalbe zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

10.1.2. Optuženik također tvrdi da mu je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku nezakonitom primjenom procesnih odredbi iz članka 164. stavka 1. točke 8., članka 183. stavka 1. i članka 184. stavka 1. točke 4. ZKP/08. onemogućio "...neograničen..." uvid u spis predmeta i "...neograničenu..." uporabu svih vrsta bilješki koje je obrana sastavljala tijekom postupka te da mu je onemogućeno da dobije kopije relevantnih dokumenata. Argumentirajući ovu žalbenu osnovu optuženik navodi da je odmah nakon objave presude zatražio produljenje roka za žalbu o čemu prvostupanjski sud nije odlučio rješenjem, iako je to zatražio pisanim podneskom nakon objave presude (podnesak od 26. listopada 2023., list 2377 spisa), zapisnik o objavi presude od 24. listopada 2024. (list 2361-2364 spisa). Uvidom u spis predmeta proizlazi kako je optuženik nakon zaključene rasprave (podnesak od 26. listopada 2023., list 2377 spisa), a prije izrade i dostave prijepisa presude, podnio zahtjev da mu se produlji rok za podnošenje žalbe o kojem je predsjednik vijeća prvostupanjskog suda odlučio u skladu s odredbom članka 463. stavka 3. ZKP/08. (rješenje od 14. veljače 2024., broj K-31/2022., list 2571 spisa) te je optuženik podnio opširnu žalbu i dopunu te žalbe (list 2592-2669 i list 2698-2792 spisa). Dakle, proizlazi da je prvostupanjski sud u prvom i ponovljenom suđenju u svemu omogućio optuženiku da se upozna sa stanjem predmeta, pri čemu treba naglasiti da je upravo optuženik taj koji dostavlja sudu kako prvostupanjskom, tako i drugostupanjskom brojne podneske, primjedbe i očitovanja čak i u situacijama kada to procesnim odredbama nije predviđeno. Nadalje, suprotno njegovim daljnjim tvrdnjama, optuženiku su u skladu s procesnim odredbama ZKP/08. dostavljene sve relevantne odluke suda na koje je imao pravo žalbe (uključivo i onu koja se odnosi na produljenje roka za žalbu protiv presude). Žalitelj navodi i da je od objavljivanja presude do njenog dostavljanja u pisanom obliku proteklo 4 mjeseca pa da je time povrijeđena odredba članka 458. stavaka 1. i 3. ZKP/08. Do produljenja roka za pisanu izradu očito je došlo zbog prirode, složenosti i opsega ovog kaznenog postupka, a što je razvidno i iz opsega pobijane presude (61 gusto otisnutih stranica), zbog čega je uostalom i žalitelju produljen rok za žalbu, pa iznimno prekoračenje zakonom propisanog roka iz članka 458. stavaka 1. i 3. ZKP/08. nije utjecalo, niti je moglo utjecati na presudu te stoga nije ostvarena isticana bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. Zaključno u odnosu na isticanu povredu ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje da je optuženik, s obzirom na konkretne okolnosti slučaja, imao "odgovarajuće vrijeme" za uvid u spis i poduzimanje svih relevantnih radnji u postupku uključujući i produljenje roka za žalbu protiv presude koje pravo je u potpunosti ostvario te nije ostvarena povreda iz članka 6. stavka 3. točke b. Konvencije.

10.1.3. Optuženik također navodi da je tijekom ponovljenog postupka prvostupanjski sud povrijedio odredbu iz članka 64. stavka 1. točke 5. ZKP/08. tvrdnjom da mu je onemogućeno slobodno, nesmetano i povjerljivo komuniciranje s braniteljicom tako što je predsjednica vijeća nadzirala pisanu komunikaciju između optuženika i njegove braniteljice Doris Košte. Iz podataka u spisu proizlazi da je tijekom prvog i ponovljenog postupka predsjednica vijeća nadzirala dopisivanje istražnog zatvorenika sa osobama izvan zatvora, a što je u skladu s odredbom članka 139. stavka 3. ZKP/08. Nadalje proizlazi, da je optuženikova pisana korespondencija s drugim osobama izvan zatvora uključivo i razne institucije kojima se obraća, iznimno brojna i opsežna. Nije sporno da je pismo optuženika od 8. svibnja 2023. naslovljeno na braniteljicu "...vidjela i odobrila..." predsjednica vijeća i o tome se pisano očitovala (dopis, list 1963 spisa), čime je faktično narušeno optuženikovo pravo na slobodno, nesmetano i povjerljivo komuniciranje sa braniteljem, jer već sama okolnost da je predsjednica vijeća bila u mogućnosti saznati povjerljive informacije iz pisma upućenog braniteljici, upućivalo bi na povredu članka 4. Direktive 2013/48/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku, slijedom čega se na dopisivanje istražnog zatvorenika i branitelja ne odnosi citirana odredba iz članka 139. stavka 3. ZKP/08. (zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 22. ožujka 2024., broj Su IV-101/2024-3).

10.1.4. Pravo na učinkovitu pravnu pomoć uključuje, *inter alia*, pravo optuženika na komunikaciju s odvjetnikom bez nazočnosti treće osobe. Država samo u iznimnim okolnostima može ograničiti povjerljivi kontakt između osobe u pritvoru i njezinog branitelja (*Sakhnovskiy protiv Rusije* [VV], 2010., stavak 102.). Ako se odvjetnik ne može savjetovati sa svojim klijentom i od njega primati povjerljive upute bez nadzora, to u velikoj mjeri umanjuje korisnost njegove pomoći (*S. protiv Švicarske*, 1991., stavak 48.; *Brennan protiv Ujedinjene Kraljevine*, 2001., stavak 58.). Bilo kakvo ograničenje odnosa između klijenata i odvjetnika, bilo implicitno ili izričito, ne smije sprječavati učinkovitu pravnu pomoć na koju okrivljenik ima pravo (*Sakhnovskiy protiv Rusije* [VV], 2010., stavak 102.).

10.1.5. U okviru istaknute prakse ESLJP-a i ograničenja povjerljivog kontakta između optuženika-istražnog zatvorenika i njegovog branitelja iz podataka u spisu proizlazi da je braniteljica Doris Košta zastupala optuženika temeljem punomoći (branitelj po vlastitom izboru, list 1719-1720 spisa) u razdoblju od 19. travnja 2023. do 20. srpnja 2023., a uzajamno otkazivanje punomoći za zastupanje nastupilo je na raspravi 20. srpnja 2023. Proizlazi dakle, da je spomenuta braniteljica zastupala optuženika u iznimno kratkom vremenskom razdoblju (3 mjeseca), što je relevantno za ocjenu o povredi optuženikovog prava. Ako se ima u vidu ukupna duljina trajanja suđenja u prvom i ponovljenom suđenju, opseg kaznenog predmeta, broj provedenih sudskih radnji i posebno okolnost da je navedena braniteljica zastupala optuženika u kratkom vremenskom intervalu, te da se nepravilna primjena sporne procesne odredbe odnosi na samo jedno pismo (od 8. svibnja 2023.), što je iznimka u inače vrlo opsežnoj pisanoj komunikaciji između optuženika, drugih osoba izvan zatvora i raznih institucija kojima se obraća tijekom suđenja, valja istaknuti da istaknuta povreda, iako bi se radilo o povredi iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. nije takvog opsega i značaja da bi bila od utjecaja na poštenost suđenja u cjelini pa ni u tom pravcu nije ostvarena bitna povreda postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. i članka 6. Konvencije.

11. Prvostupanjski je sud u ponovljenom postupku primjenom odredbe članka 431. stavka 1. točke 7. ZKP/08. pročitao iskaze svjedoka KM, DC, HJ, SD, KI, ali i iskaze članova forenzičnog tima Klinike za psihijatriju Vrapče dr.sc. Nadice Buzina, izv.prof.dr.sc. Gorana Arbanasa, dr. Aleksandra Haida i prof. Romela Krajačića.

11.1. Žalitelj tome prigovara i tvrdi da mu je na taj način onemogućeno da ispita svjedoke i vještake, ospori njihova utvrđenja i ne slaže se sa njihovim zaključcima u pogledu svoje ubrojivosti tempore criminis, smatrajući da je bio "neubrojav". Izrazio je neslaganje sa čitanjem "...kompletne materijalne dokumentacije...pobrojane u njegovom podnesku od 27. rujna 2023., (list 2193-2205 spisa), odbijeni su svi dokazni prijedlozi (dopuna psihijatrijskog vještačenja, ispitivanje svjedoka FG, DD). Razlozi za odbijanje dokaznih prijedloga obrane kao nevažnih i odugovlačećih su po njegovoj ocjeni nejasni i nedostatni; a što je sve imalo utjecaja na nepristrano vođenje postupka i povredu prava obrane, uz koje prigovore citira niz raznih odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: VSRH) i Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP).

11.2. Prije svega, prema tumačenju Ustavnog suda Republike Hrvatske (dalje: USUD; vidi npr. odluka USUD-a broj: U-III-6870/2021 od 18. travnja 2023.) i ESLJP-a, pitanje što predstavlja pravično suđenje ne može ovisiti o jedinstvenom nepromjenjivom pravilu, već mora ovisiti o okolnostima konkretnog predmeta (*Ibrahim i drugi protiv Ujedinjene Kraljevine* [VV], 2016., stavak 250.). Od primarne važnosti je procijeniti ukupnu pravičnost kaznenog postupka. Usklađenost s pretpostavkama poštenog suđenja mora se u svakom predmetu ispitati s obzirom na tijek postupka u cjelini, a ne na temelju izdvojenog razmatranja jednog određenog aspekta ili jednog određenog incidenta.

11.2.1. Nisu osnovani prigovori optuženika kako je čitanje iskaza svjedoka i članova forenzičnog tima pozivom na odredbe članka 431. stavka 1. točke 2., 3. i 7. ZKP/08. u ponovljenom postupku, provedeno usprkos protivljenju obrane, nezakonito, te je time onemogućena svestrana i kritička analiza svakog izvedenog dokaza, a s obzirom na uputu drugostupanjskog suda iz ranije ukidne odluke. No ovdje se ne radi o povredi načela neposrednosti izvođenja dokaza u ponovljenom postupku, niti je takvo postupanje prvostupanjskog suda protivno odredbi članka 431. stavka 1. točke 8. ZKP/08. Naime, upravo je člankom 431. stavkom 1. točkom 8. ZKP/08. propisana ovlast suda za čitanje iskaza svjedoka i vještaka koji su prije neposredno ispitani na raspravi u prisutnosti stranaka, te opisano postupanje nije u suprotnosti s uputom iz ranije ukidne odluke, jer su svi dokazi ponovno izvedeni i ocijenjeni.

11.2.2. Drugo je pitanje je li izostanak mogućnosti optuženika da se suoči sa svjedocima u prisutnosti vijeća, na ponovljenom suđenju, koje u konačnici donosi odluku u predmetu, što je suština načela neposrednosti kao sastavnice pravičnosti, utjecala na pravičnost postupka u cjelini. Ocjena je ovog drugostupanjskog suda, kako do takve povrede nije došlo jer je optuženik u prvom postupku u punini ostvario konfrontacijsko pravo tako što je tada mogao ispitivati sve svjedoke, a dijelom mu je to omogućeno i u ponovljenom postupku, te su svjedoci odgovarali na brojna postavljena im pitanja, a optuženik je često imao i primjedbe koje su zapisnički konstatirane. Potom, ključni dokazi na kojima je prvostupanjski sud utemeljio pobijanu presudu su materijalni (snimke video nadzora, zabilježeno kretanje optuženika i žrtvi, rezultati molekularno genetske analize brisa s automatske puške,

putne torbe i čička remena torbe, rezultati balističkog vještačenja - čahure streljiva ispaljene su upravo iz dostavljene automatske puške, više stotina dvokomponentnih (Pb Sb čestica) indikativnih za ostatak inicijalne smjese punjenja streljiva izuzetih sa lica optuženika, čestice karakteristične za nesagorjele i djelomično sagorjele čestice baruta pronađene na silikonskim odljevcima šaka optuženika, a što je u skladu sa dinamikom događaja opisanom u međusobno suglasnim iskazima ispitanih svjedoka.

11.2.3. Prvi je prigovor žalitelja, kako je prvostupanjski sud na ponovljeno suđenje pozvao samo one svjedoke optužbe "...čiji su iskazi manipulativni, dvosmisleni, nedecidirani i podložni pogrešnom tumačenju...", te da nije neposredno ispitao svjedoke koji su po vlastitoj ocjeni žalitelja "...bez zakonski valjanog, logičkog i utemeljenog obrazloženja izbjegli obveznu civilnu dužnost svjedočenja... (članak 6. stavak 3. točka d. Konvencije)".

11.2.4. Time što je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku personalne dokaze izveo čitanjem iskaza svjedoka i vještaka, odnosno materijalne dokaze izveo čitanjem niza isprava (obrazloženje presude, stranica 6-10), protivno stajalištu žalitelja, po ocjeni Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske nije dovelo do povrede prava na pravično suđenje, već iz sadržaja njegove žalbe proizlazi da je opet nezadovoljan utvrđenjima prvostupanjskog suda u odnosu na odlučne činjenice (ubrojivost, identitet počinitelja, autentičnost snimki video nadzora).

11.2.5. Žalitelj navodi da neki od svjedoka nisu neposredno ispitani na raspravi unatoč inzistiranju obrane (TT, KJ, DC, AZ, NM i MM) te prigovara navodnom nezakonitom postupanju prvostupanjskog suda sugerirajući da nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti za čitanje tih iskaza odnosno da razlozi koje navodi prvostupanjski sud ne predstavljaju opravdane razloge za čitanje tih iskaza. Suprotno tome, prvostupanjski je sud u pogledu postojanja opravdanih razloga za čitanje tih iskaza postupio u skladu s procesnom odredbom iz članka 431. stavka 1. točke 2. ZKP/08. i optuženiku time nije povrijeđeno pravo da neposredno ispita svjedoke s obzirom da ih je ispitao u prvom postupku.

11.2.6. S obzirom na to da je vijeće prvostupanjskog suda u ponovljenom postupku sukladno procesnim odredbama bilo ovlašteno pročitati sve zapisnike o prijašnjim ispitivanjima, da je optuženik u prvom suđenju u punini ostvario konfrontacijsko pravo, da su ključni dokazi materijalni, da je optuženik mogao iznijeti svoje primjedbe i da je prvostupanjski sud te primjedbe razmotrio, a imajući u vidu da je većina svjedoka u ponovljenom postupku izjavila da su suglasni u svemu sa svojim ranijim iskazima i da se zbog proteka vremena ne sjećaju pojedinosti, ocjena je ovog drugostupanjskog suda da je iznimka od načela neposrednosti opravdana u konkretnim okolnostima ovog predmeta.

12. Ističući daljnje bitne povrede iz članka 468. stavaka 2. i 3. ZKP/08. žalitelj u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud odbijanjem njegovih dokaznih prijedloga u ponovljenom postupku povrijedio pravo obrane, pa time i odredbu članka 421. ZKP/08. na temelju koje su odbijeni prijedlozi za ispitivanjem bolničara koji je intervenirao pri liječenju pokojnog AB, za pribavljanje optuženikovog zdravstvenog kartona pohranjenog u Zatvoru u Zadru, da se pozovu i ispituju službene osobe (autori analitičkih obavijesti o ostvarenoj komunikaciji stradalih osoba-oštećenika, svjedoka ER i optuženika) ispitivanje službenih osoba koje su obavljale radnju prepoznavanja po svjedoku KM,

službene osobe koje su sudjelovale u pretrazi doma i provodile očevid, izuzimale snimke nadzornih kamera i oružje radi utvrđivanja autentičnosti snimki, odbijeni dokazni prijedlozi za ispitivanjem svjedoka CL, FH, dr. ZL, VR, SŠ i svjedoka "O", a što je sve utjecalo na presudu, pa da je time počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08.

12.1. Istaknuti prigovori su neosnovani. Optuženiku nije povrijeđeno pravo na pravično suđenje, niti pravo na obranu i jednakost oružja odbijanjem provođenja pojedinih dokaza (pobrojanih u točki 12. ove presude), kao i čitanjem iskaza svjedoka, jer optuženik time nije doveden u nepovoljniji položaj u odnosu na protivnu stranku. Naime, dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje sud i stranke smatraju bitnima za pravilno presuđenje, međutim, to ne znači da je sud obvezan prihvatiti i provesti sve dokaze koje stranke predlože, već ih je ovlašten odbiti pod uvjetima iz članka 421. stavka 1. ZKP/08., kako je to pravilno i dostatno učinio prvostupanjski sud u ponovljenom postupku, obrazloživši u pobijanoj presudi razloge za odbijanje dokaznih prijedloga (obrazloženje stranica 13., 6. odlomak-stranica 18., 1. odlomak), koje u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

12.1.1. Načelo jednakosti oružja jedan je od temelja pravičnog suđenja prema članku 29. stavku 1. Ustava i članku 6. stavku 1. Konvencije. Ono zahtijeva pravičnu ravnotežu među strankama u postupku - obje stranke moraju imati razumnu mogućnost izložiti svoje argumente pod jednakim uvjetima (USUD, U-III-4336/2017 od 26. lipnja 2019., ESLJP-a *Regner protiv Češke* [VV], br. 35289/11, § 146., presuda od 19. rujna 2017. i *Avotiņš protiv Latvije* [VV], br. 17502/07, § 119., presuda od 23. svibnja 2016.). Prema tumačenju USUD-a (U-III-3911/2018 od 26. rujna 2019. i U-III-4336/2017 od 26. lipnja 2019.) i ESLJP-a (*Accardi i drugi protiv Italije*, br. 30598/02, odluka od 20. siječnja 2005.; i *Aigner protiv Austrije*, br. 28328/03, § 36., presuda od 10. svibnja 2012.), ni članak 29. Ustava ni članak 6. Konvencije ne jamče optuženiku neograničeno pravo da se njegovi dokazni prijedlozi prihvate. Kada sud odbije dokazni prijedlog obrane, tada je potrebno ocijeniti je li obrana obrazložila svoj zahtjev da se izvede određeni dokaz, jesu li sudovi razmotrili važnost predloženog dokaza i dali dovoljne razloge za odbijanje tog dokaznog prijedloga obrane i umanjuje li odluka, da se dokaz koji je predložila obrana odbije, pravičnost postupka sagledanog u cjelini (vidi ESLJP-a *Murtazaliyeva protiv Rusije* [VV], br. 36658/05, § 139., presuda od 18. prosinca 2018. i *Abdullayev protiv Azerbajdžana*, br. 6005/08, § 59., presuda od 7. ožujka 2019.). Takva ocjena uključuje razmatranje okolnosti svakog pojedinog predmeta. Razlozi za odbijanje dokaznog prijedloga moraju odgovoriti na navode obrane. Stoga, što su jači i teži argumenti obrane, to detaljniji i uvjerljiviji trebaju biti razlozi za odbijanje dokaznog prijedloga. U svakom predmetu potrebno je ocijeniti kakav je utjecaj odbijanja dokaznog prijedloga obrane na pravičnost postupka u cjelini.

12.1.2. Nadalje, pravilno djelovanje pravosudnog sustava obuhvaća primjereno obrazlaganje razloga na kojima se temelje sudske odluke (vidi ESLJP, *Moreira Ferreira protiv Portugala* (br. 2), [VV], stavak 84.). Svrha te dužnosti je pokazati strankama da su saslušane tako da budu spremnije prihvatiti odluku i obvezati suce da svoje obrazloženje temelje na objektivnim tvrdnjama, čime se također štite prava obrane. Iako sudovi nisu obvezni dati detaljan odgovor na svaku iznesenu tvrdnju (ESLJP, *Van de Hurk protiv Nizozemske*, stavak 61.), iz odluke mora biti jasno da su se osvrnuli na bitna otvorena pitanja iz predmeta (ESLJP, *Boldea protiv Rumunjske*,

stavak 30.) i da je pružen poseban i izričit odgovor na tvrdnje koje su presudne za ishod predmeta te da razlozi nisu automatski ili stereotipni (*Moreira Ferreira*, stavak 84.).

12.1.3. Dakle, iz prezentirane prakse USUD-a i ESLJP-a, razvidno je da za ocjenu poštenosti postupka ključno je razmatranje postupka u cjelini. To znači da odluke prvostupanjskog suda u ponovljenom postupku nije moguće razmatrati odvojeno od postupanja prvostupanjskog suda tijekom prvog suđenja.

13. U okviru žalbene osnove bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., optuženik navodi da se presuda temelji na nizu nezakonitih dokaza, čiju zakonitost međutim osporava tek u ponovljenom dokaznom postupku.

13.1. Nije u pravu žalitelj kada tvrdi da je sud prvog stupnja u ponovljenom postupku "...za potrebe presuđenja nezakonito koristio nalaz mr.sc. Silvane Krnić...", jer da je to protivno članku 23. stavku 3. Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama ("Narodne novine" broj 76/14. – dalje: ZZODS).

13.1.1. Naime, u spisu na listu 26. prileži nalaz Kliničkog bolničkog Centra Split, Klinike za psihijatriju iz kojeg proizlazi da je mr.sc. Silvana Krnić kao dežurni psihijatar pregledala optuženika neposredno nakon počinjenja kaznenog djela i ordinirala mu terapiju, uz konstatiranu dijagnozu akutne reakcije na stres koja tijekom prvog i ponovljenog postupka nije sporna. Prema tome, potpuno pogrešno optuženik u žalbi interpretira sadržaj njezinog nalaza, jer u nalazu nije ni konstatirano da bi optuženik tada bio psihijatrijski pacijent, niti su kod njega utvrđene duševne smetnje pa se na počinitelja tada nije niti mogla primijeniti citirana zakonska odredba iz članka 23. stavka 3. ZZODS. Treba reći da je optuženik u tijeku postupka (list 2012-2014 spisa) već postavio prijedlog za izdvajanje nezakonitih dokaza u odnosu na isti dokaz te da je takav prijedlog pravilno odbijen kao neosnovan s obrazloženjem, da je navedena psihijatrica kao liječnica bila ovlaštena sačiniti liječnički nalaz. Suštinski, optuženik zapravo osporava vjerodostojnost nalaza koja žalbenim navodima u pogledu postavljene dijagnoze nije osporena, tim više što je sadržaj nalaza naknadno potvrđen rezultatima kombiniranog sudsko-psihijatrijskog vještačenja.

13.1.2. Neosnovani su i svi daljnji žalbeni prigovori o "nezakonitosti" personalnih dokaza i to: iskaza svjedoka KJ, MM, KL, KI, DE i DC tvrdnjom da nezakonitost tih iskaza proizlazi iz sadržaja njihovih iskaza jer saznanja o inkriminiranom događaju i počinitelju crpe iz medijskih izvještaja. U tom pravcu ovi prigovori u svojoj suštini zapravo se odnose na pitanje prihvatljivosti i vjerodostojnosti tih iskaza, što znači da su primarno usmjereni na činjeničnu materiju i slijedom toga, na pitanje dokazanosti kaznenih djela inkriminiranih žalitelju, koje se, međutim ne razmatra u okviru instituta nezakonitosti dokaza.

13.1.3. Osim činjeničnih prigovora usmjerenih na rezultate biološkog vještačenja (DNA analize) optuženik osporava i zakonitost drugih provedenih vještačenja (toksikološko, daktiloskopsko) tvrdnjom da osobe koje su vještačile materijalne tragove u vrijeme vještačenja nisu imale status ovlaštenih stalnih sudskih vještaka (Sunčica Kuzmić, Lana Bakulić). U tome optuženik nije u pravu. Naime, prema odredbi članka 309. stavka 2. ZKP/08., ako za određenu vrstu vještačenja postoji

stručna ustanova ili državno tijelo takva vještačenja, osobito složenija, povjeravat će se, u pravilu, takvoj ustanovi ili tijelu, dok je stavkom 3. propisano da ako za koju vrstu vještačenja postoje kod suda stalno određeni vještaci, drugi se vještaci mogu odrediti samo ako postoji opasnost od odgode ili ako su stalni vještaci spriječeni ili ako to zahtijevaju druge okolnosti. Kako je u konkretnom slučaju biološko, toksikološko i daktiloskopsko vještačenje bilo povjereno stručnoj ustanovi Centru za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja "Ivan Vučetić" (dalje-CKV), a vještačenja su obavili ovlašteni vještaci CKV-a kao stručne ustanove, za zakonitost obavljenih vještačenja nije odlučno da osobe koje su obavljale vještačenje i koje su neposredno ispitane na raspravi ujedno imaju status stalnih sudskih vještaka "...licenciranih i evidentiranih kod nadležnog Županijskog suda..." (članak 308. stavak 3. i 4. ZKP/08.). Kako optuženik u žalbi zapravo opet ponavlja onu istu žalbenu argumentaciju koja je iznesena tijekom dokaznog postupka u ponovljenom postupku, valja zaključiti da je prvostupanjski sud pravilno odbio taj prijedlog za izdvajanje dokaza (zapisnik s rasprave od 28. rujna 2023., list 2178-2192 spisa) i osnovano zaključio da su sva vještačenja provedena u CKV-u pribavljena na zakonit način po ovlaštenim osobama stručne ustanove i u postupku predviđenom zakonom u skladu s odredbom članka 309. stavka 2. ZKP/08., pa se u konkretnoj situaciji ne radi o dokazima koji bi bili prikupljeni protivno odredbama članka 10. stavka 2. točke 3. ZKP/08.

13.1.4. Optuženik u žalbi osporava zakonitost snimki video nadzora (DVD mediji) i foto izvješće snimki nadzornih kamera (list 417 spisa) tvrdnjom da se radi o nezakonitim dokazima s obzirom da reproducirane snimke sadrže snimke javnog prostora bez jasno istaknute naznake javnog upozorenja, a za koje snimatelji nisu prethodno pribavili nalog suca istrage, pa tvrdi da su snimke pribavljene protivno odredbi članka 339.a ZKP/08., ali i odredbi članka 27. stavka 1. Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka ("Narodne novine" broj 42/18.)

13.1.5. Protivno navodima žalbe, i prema ocjeni Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da konkretne snimke video nadzora nisu nezakoniti dokazi, te da nema mjesta njihovom izdvajanju. Za ovakav svoj zaključak prvostupanjski je sud dao valjane, potpune i jasne razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja (zapisnik s rasprave od 20. srpnja 2023., list 2012, 2014 spisa). Nadalje, pozivanje na odredbe Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka je neutemeljeno jer je nesporno, a kako to proizlazi iz članka 1. stavka 2. Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka, da se citirani zakon ne odnosi na obradu osobnih podataka koju obavljaju nadležna tijela u svrhu sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela. Neupitno je da je snimke konkretnih video nadzora izuzela policija, kako to proizlazi iz zapisnika o privremenom oduzimanju predmeta i potvrda o privremenom oduzimanju predmeta taksativno pobrojanih u izreci prvostupanjskog rješenja (list 2012 spisa) vezano uz istraživanje kaznenog djela. Stoga, suprotno stavu žalitelja, obrada podataka koja nesporno uključuje i razgledavanje snimki, a koja ima kao svrhu otkrivanje kaznenih djela i njihovih počinitelja, u konkretnom je slučaju provedena od strane nadležnih tijela, a ne sastavljača spornih video nadzora, pa se ne radi o nezakonitim dokazima, kako to neosnovano tvrdi žalitelj. Nadalje, za prikupljanje pobrojanih snimki video nadzora nije bio potreban nalog suca istrage, kako to dalje pogrešno tvrdi žalitelj, jer se u konkretnoj situaciji ne radi o snimkama nastalima u okviru eventualnog provođenja posebnih dokaznih radnji za kaznena djela iz kataloga (članak 334.

ZKP/08.), za koja bi bio potreban nalog suca istrage u skladu s člankom 339.a ZKP/08.

13.1.6. Optuženi BB smatra da je počinjena i daljnja bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., jer je prvostupanjski sud pri utvrđivanju odlučnih činjenica teret dokaza prebacio na optuženika, a istovremeno ga onemogućio u njegovom pravu da dokaže svoju nevinost time što je neopravdano odbio dokazne prijedloge obrane i svoju presudu utemeljio na dokazima koje optuženik "...za razliku od suda prvog stupnja smatra nezakonitima...", a što je protivno pravu da ga se smatra nedužnim dok mu se ne dokaže suprotno (presumpcija nedužnosti). Ovo se prije svega odnosi na video snimke nadzornih kamera koje su pregledane tijekom dokaznog postupka i temeljem kojih uz druge dokaze prvostupanjski sud zaključuje o identitetu počinitelja trostrukog ubojstva s čime se optuženik ne slaže i tvrdi da su CD zapisi sa snimkama nadzornih kamera kao i foto izvješća snimki nezakoniti dokazi te da je identitet počinitelja trebalo utvrditi dopunskim balističkim vještačenjem po vještaku Vojinu Maštruku primjenom tehnike složenijeg mjerenja putem 3D rekonstrukcije uz korištenje lasersko trodimenzionalnog skeniranja, a ne na način kako je to utvrdilo sudsko vijeće temeljem vlastitog opažanja tijekom reprodukcije DVD snimki. Nadalje, osporava se i zakonitost obavljene pretrage mobitela optuženika provedene temeljem naloga suca istrage, broj Kir-t-21/2020., kao i sam nalog, tvrdnjom da nije dovoljno obrazložen kao i svih ostalih dokaza prikupljenih tijekom hitnih dokaznih radnji. Kako optuženik u žalbi u odnosu na navodnu nezakonitost ključnih dokaza, zapravo opet ponavlja istu onu žalbenu argumentaciju koja je iznesena tijekom dokaznog postupka u ponovljenom postupku te valja zaključiti da je prvostupanjski sud pravilno odbio prijedloge za izdvajanje nezakonitih dokaza (pojedinačno pobrojanih na zapisniku s rasprave od 20. srpnja 2023., list 2010-2016 spisa) i osnovano zaključio da su svi dokazi čije je izdvajanje predloženo pribavljeni na zakonit način u skladu s odredbom članka 212. stavka 2. i članka 261. stavka 1. ZKP/08., time su dokazne radnje provedene zakonito pa se u konkretnoj situaciji ne radi o dokazima koji bi bili prikupljeni protivno odredbama članka 10. stavka 2. točke 3. ZKP/08.

13.1.7. Dakle, u konkretnom slučaju prvostupanjski sud, iako svoje zaključke temelji, između ostalog, na snimkama nadzornih kamera i iznosi logične i valjane razloge zašto je na taj način zaključio upravo o optuženiku kao počinitelju kaznenog djela (obrazloženje presude stranica 39., 7. odlomak), u istom dijelu obrazloženja iznosi i dodatne razloge o vjerodostojnosti iskaza pojedinih svjedoka (DC, KL, KI, KJ) i to nastavlja činiti u točkama obrazloženja koje slijede, dovodeći u vezu iskaze svjedoka s ostalim provedenim dokazima, posebno s rezultatima biološkog vještačenja (nesporni DNA profil optuženika podudaran je sa DNA profilom na pušci kojom su počinjena kaznena djela, na licu, rukama, odjeći i torbici optuženika pronađen je velik broj dvokomponentnih čestica (Pb Sb) (nesagorjelih i djelomično sagorijelih čestica baruta), temeljem čega prvostupanjski sud pravilno zaključuje da je upravo optuženik pucao iz puške snimljene na nadzornim kamerama, koju optuženik drži u rukama tempore criminis. Navedeno i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, u cijelosti isključuje obranu optuženika, što je prvostupanjski sud obrazložio na logičan i prihvatljiv način, o čemu će više riječi biti u okviru žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, što znači da nisu počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka, na koje se optuženik pogrešno poziva u žalbi izloženom argumentacijom.

14. U žalbi optuženik ističe i žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, ali se i ti prigovori optuženika svode na osporavanje po prvostupanjskom sudu utvrđenih činjenica relevantnih za primjenu materijalnog prava. Očito je da optuženik i u okviru navedene žalbene osnove zapravo pobija ocjenu izvedenih dokaza i s tim u vezi pravilnost činjeničnog stanja na kojem su utemeljeni zaključci prvostupanjskog suda.

14.1. Obrazlažući povredu Kaznenog zakona žalitelj smatra da je počinio jedno produljeno, a ne tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11., a s obzirom na dokaze koji upućuju da je prilikom počinjenja inkriminirana mu tri kaznena djela ubojstva postupao na identičan način, da su ubojstva počinjena u kratkom vremenskom intervalu (u svega par minuta) i u okviru ograničenog prostora u (adresa) uz "...istovrsnost povrijeđenog dobra (gubitak ljudskih života koji su oduzeti uz pomoć istog oružja...)". To što žalitelj smatra da je počinio jedno produljeno, a ne tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11., ne utječe na ispravnost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda u pogledu dokazanosti bitnih obilježja kaznenih djela iz članka 110. KZ/11. Ovo stoga, što se postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi žalitelju bilo ispravno. Prema tome, prvostupanjski sud je pravilno optuženika proglasio krivim za tri kaznena djela iz članka 110. KZ/11. počinjena u stjecađu (članak 51. KZ/11.), jer se u konkretnom slučaju ne može raditi o produljenom kaznenom djelu ubojstva neovisno o vremenskom i prostornom kontinuitetu inkriminiranih mu radnji. Kod kaznenog djela ubojstva upravo Kazneni zakon ne dopušta konstrukciju produljenog kaznenog djela, jer se radi o djelu usmjerenom protiv najvećeg osobnog dobra svakog čovjeka – života (članak 52. stavak 2. KZ/11.). Stoga, prvostupanjski sud nije povrijedio kazneni zakon kada je optuženika proglasio krivim za tri kaznena djela ubojstva počinjena u stjecađu (članak 51. KZ/11.).

14.2. Ispitujući stoga pobijanu presudu u pravcu istaknutih žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavku 1. točki 1. ZKP/08., drugostupanjski sud ocjenjuje da nisu ostvarene žalbom navedene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., kao ni povreda iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. koju ističe žalitelj, a utvrđeno je i da nije počinjena niti jedna od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje ovaj drugostupanjski sud mora paziti.

Na žalbe optuženika i državnog odvjetnika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

15. Pravilno je prvostupanjski sud otklonio obranu optuženika o tome da u inkriminirano vrijeme nije bio na mjestu događaja te da nije počinitelj inkriminiranog mu kaznenog djela. U tom pravcu žalitelj osporava iskaze svjedoka koji na reproduciranim im snimkama nadzornih kamera prepoznaju, da je osoba snimljena nadzornim kamerama u inkriminirano vrijeme upravo optuženik kojega suglasno prepoznaju. Tako svjedok MM navodi da je prepoznao optuženika po snimci koja je kružila Internetom, a prethodno tome ga je vidio kako mijenja šaržer na pušci, a poznavao ga je od ranije jer je svojevremeno zalazio u njegov kafić. Svjedok KM uočio je optuženika da se kreće (adresa) gore-dolje u pet-šest navrata s "kalašnjikovom" na prsima (a što je snimljeno i nadzornim kamerama postavljenima ispred hotela "... i "...") te je pozvao policiju i naknadno prepoznao optuženika kao počinitelja (list 156-158, 879 spisa). Navedeni svjedoci potvrdili su pravac kretanja

optuženika identično onome snimljenom video nadzorom različitih objekata, a iskazi svjedoka o kretanju optuženika podudarni su sa snimkama video nadzora.

15.1. Optuženik u žalbi na više mjesta ponavlja da nije bio na mjestu počinjenja kaznenog djela u vrijeme koje je u činjeničnom opisu označeno kao vrijeme počinjenja kaznenog djela te da je na snimkama video nadzora sasvim druga osoba. U tom kontekstu osporava vjerodostojnost iskaza svjedoka KM tvrdnjom da se opis odjeće i obuće optuženika ne podudara sa onim snimljenim video nadzorom (boja jakne, boja hlača, potplati na cipelama), jer da opisani odjevni predmeti nisu izuzeti od optuženika. Isto tako osporava i vjerodostojnost dokazne radnje prepoznavanja obavljene po istom svjedoku tvrdnjom, da je svjedok KM prije te radnje opisao izgled optuženika koji se ne podudara s izgledom prepoznate osobe te da nema podataka koji bi potvrdili da su se u redu za prepoznavanje nalazile približno slične osobe te stoga ne prihvaća ocjenu dokaza utemeljenu na iskazu svjedoka KM i zapisniku o prepoznavanju prezentiranima u obrazloženju pobijane presude smatrajući je arbitrarnom i neprihvatljivom.

15.1.1. Suprotno tome, prvostupanjski sud je u pravu u pogledu ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka KM i dokazne radnje prepoznavanja obavljene po istom svjedoku (Zapisnik o prepoznavanju, list 40-41 spisa) te pravilno utvrđuje da je osoba prikazana na reproduciranim snimkama video nadzora ona ista osoba koju je opisao svjedok KM (list 157 spisa), kao i odjeću koja se u bitnome podudara s onom prikazanom na snimkama video nadzora (odjeven u crne traperice i crnu kožnu jaknu, s kalašnjikovim u rukama i s crnom kožnom torbicom preko ramena), dakle opis je podudaran opisu koji je taj svjedok dao tijekom dokazne radnje prepoznavanja (zapisnik o prepoznavanju, list 40-41 spisa). Iako se opis odjeće i obuće optuženika prikazan na fotografijama snimki u nekim nebitnim detaljima razlikuje od opisa odjeće koji je dao svjedok KM (smeđa jakna, bijela košulja, tamnoplave hlače, smeđe cipele s bijelim uzorcima na potplatu), time nije dovedena u pitanje ispravnost zaključka prvostupanjskog suda, da je na reproduciranim snimkama video nadzora kao i na pripadajućim fotografijama snimki prikazan upravo optuženik kao počinitelj. Naime, optuženik je prepoznat i po specifičnom detalju - crnoj torbici obješenoj preko desnog ramena i automatskoj pušci u ruci i u tome su snimke i fotografije podudarne s iskazom svjedoka KM te je slijedom navedenog prvostupanjski sud temeljem tih, ali i svih drugih dokaza, pravilno identificirao optuženika kao počinitelja.

15.1.2. Suprotno daljnjim žalbenim navodima u pogledu vjerodostojnosti i autentičnosti izvedenih ključnih dokaza, prvostupanjski sud je pomno analizirao i ispravno ocijenio sve raspoložive dokaze koji potvrđuju da je upravo optuženik počinitelj, te je protivno žalbenoj argumentaciji, posebnu pozornost u ponovljenom postupku posvetio upravo ključnim dokazima, snimkama video nadzora i rezultatima provedenih vještačenja relevantnima za odluku o kaznenoj odgovornosti optuženika.

15.1.3. Prvostupanjski sud je tijekom dokaznog postupka, upravo na temelju reproduciranih sadržaja video zapisa nadzornih kamera lociranih na predjelu trga (adresa) i ostalih objekata u neposrednoj blizini trga (konoba "...", adresa), ..., adresa, konoba "...", Hotel "...", adresa), precizno i detaljno rekonstruirao kretanje optuženika, dinamiku inkriminiranih mu tri kaznena djela ubojstva, načina počinjenja djela i sredstva kojim su ubojstva počinjena ("kalašnjikov"). Identitet optuženika na

snimkama pravilno prvostupanjski sud utvrđuje na temelju iskaza svjedoka KM i drugih brojnih svjedoka (presuda, stranica 32, 5. odlomak, stranica 33). Nadalje, iskaze svjedoka o tome da je na snimkama upravo optuženik pravilno prvostupanjski sud povezuje sa rezultatima provedenih vještačenja (biološko, balističko), koja ne dovode u pitanje ispravnost zaključaka o identitetu optuženika.

16. Nadalje, optuženik neosnovano u žalbi osporava iskaz svjedoka KM, čiji iskaz je u potpunosti podudaran sa snimkama kamera video nadzora, ali i s rezultatom provedenog biološkog DNA vještačenja automatske puške "kalašnjikov", na kojoj je utvrđen miješani DNA profil optuženika i još jedne "nepoznate muške osobe". Iako se žalbom i to problematizira, za ovaj drugostupanjski sud je neosporno da je drugi miješani DNA profil iz analize brisa automatske puške onaj svjedoka HJ (obrazloženje, stranica 35, 5. odlomak). U tom kontekstu neosnovano žalitelj prigovara rezultatu DNA analize briseva pronađenih na automatskoj pušci ukazujući na neku drugu osobu kao počinitelja kaznenog djela, odnosno "...ta koja je toga dana pucala u smjeru stradalih osoba....". Ova teza žalbe nema uporišta u provedenim dokazima i tim prigovorima nije s uspjehom osporen zaključak prvostupanjskog suda o optuženiku kao počinitelju.

16.1. Prvostupanjski sud pravilno temeljem rezultata provedenog balističkog vještačenja automatske puške "kalašnjikov" utvrđuje da su dostavljene čahure streljiva ispaljene upravo iz automatske puške koju je držao optuženik i kojom su počinjena ubojstva, kao i tri dostavljena zrna streljiva. Osporavajući navedena utvrđenja, optuženik smatra da izostanak tragova optuženika na prikupljenim čahurama nije dostatan za zaključak da je upravo optuženik pucao iz vještačene puške, što je neosnovana žalbena tvrdnja. Naime, balističkim vještačenjem potvrđeni su tragovi na licu i rukama optuženika (više stotina dvokomponentnih čestica Pb Sb indikativnih za ostatak od inicijalne smjese punjenja streljiva i prisutnost čestica karakterističnih za nesagorjele i djelomično sagorjele čestice baruta na silikonskim odljevcima šaka optuženika) te temeljem toga prvostupanjski sud pravilno ove materijalne tragove povezuje upravo s onima iz dostavljene automatske puške iz koje su čahure streljiva i ispaljene. Dakle, količina pronađenih materijalnih tragova na licu i rukama optuženika, kao i na automatskoj pušci, neovisno o izostanku materijalnih tragova na čahurama, suprotno tvrdnjama iz žalbe, dostatni su za pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je iz automatske puške pucao upravo optuženik.

17. Optuženik na više mjesta u žalbi osporava autentičnost ključnih snimki video nadzora i navodi da prvostupanjski sud nije mogao na temelju reproduciranih snimki i iskaza svjedoka KM i MM sa sigurnošću utvrditi, da je osoba na pregledanim snimkama optuženik jer nema podudarnosti između izgleda osobe na snimci i optuženika te da je "...simptomatično da iste snimke u različitim vremenskim intervalima (ovisno kojom nadzornom kamerom su sačinjene sa odmakom od 14 minuta do 1 sat i 6 minuta u odnosu da realno prikazuju isti događaj)..." te da je radi utvrđenja autentičnosti snimki s obzirom na važnost tog dokaza trebalo provesti dodatna tehnička vještačenja uz pomoć odgovarajućeg sudskog vještaka, čime upire na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

17.1. Suprotno tome, prvostupanjski sud je nakon neposrednog uvida u reproducirane snimke, u prisutnosti optuženika, ispravno utvrdio da se radi o snimkama dobre kvalitete koje omogućavaju precizno uočavanje crta lica i

konstitucije tijela počinitelja, odnosno osobe koja se vidi na snimci i uspoređujući ih neposredno s osobom optuženika koji je prisustvovao izvođenju tog i svih drugih dokaza, pravilno utvrdio da je osoba snimljena na snimkama kao počinitelj tri ubojstva upravo optuženik. Nadalje, opisi odjeće u koju je optuženik bio odjeven u bitnome odgovaraju odjeći počinitelja na reproduciranim snimkama (evidentno se radi o tamnoj odjeći), pri čemu je irelevantno jesu li hlače crne ili tamnoplave, odnosno cipele crne ili smeđe. No, ovdje treba naglasiti da su svi svjedoci (KM, DC, KL, KI i KJ) suglasno iskazali da su i u narednim danima nakon događaja putem medija vidjeli snimku optuženika s automatskom puškom u ruci, dakle isto ono što je opisao svjedok KM i što je snimljeno na video nadzoru i fotografijama snimki, zbog čega su prigovori optuženika neprihvatljivi.

17.1.1. Nadalje, u pogledu osporavanja autentičnosti snimki video nadzora nije sporno da svaka kamera video nadzora pokazuje određeno vremensko odstupanje, odnosno, da vrijeme na snimaču odstupa od realnog vremena tako što vrijeme na snimaču pokazuje određeni broj minuta manje ili više od realnog vremena, što je prvostupanjski sud jasno naveo kod prezentiranja sadržaja reproduciranih snimki kojima je rekonstruirana cjelovita dinamika događaja (obrazloženje, stranica 33., 7. odlomak do stranice 35, zaključno 3. odlomak). S obzirom da su se sva tri ubojstva dogodila u relativno kratkom vremenskom razdoblju, nakon što je optuženik snimljen naoružan automatskom puškom u 15,35 sati, 11. siječnja 2020. kako dolazi iz (adresa) do (adresa) u (adresa), ostala odstupanja vremena na snimaču od realnog vremena ni na koji način ne osporavaju autentičnost snimljenih događaja s obzirom na opisani vremenski slijed i lokacije na kojima je snimljen optuženik, a koje su ujedno i mjesta izvršenja kaznenih djela, kako to pravilno utvrđuje prvostupanjski sud.

17.1.2. Žalitelj prigovara i tome što je prvostupanjski sud vlastitim opažanjem ocijenio da pregledane snimke i fotografije dovoljno precizno i kvalitetno ocrtavaju lice i konstituciju tijela optuženika, tako da je temeljem pregledanih snimki i neposrednom usporedbom s optuženikom (obavljenom u sudnici na raspravi) zaključio, da je na snimkama video nadzora upravo optuženik. Žalitelj opisanu metodu vlastitog opažanja suda smatra nepouzdanom s obzirom na postojanje složenije metode mjerenja forenzičke 3D rekonstrukcije uz korištenje lasersko trodimenzionalnog skeniranja promatrane osobe i s obzirom na to da je optuženik u međuvremenu izmijenio fizionomiju (znatno mršaviji i znatno kraća frizura).

17.1.3. Međutim, ni ovim žalbenim prigovorima nisu s uspjehom osporena činjenična utvrđenja i iz toga izvedeni zaključci prvostupanjskog suda. Prvostupanjski sud je ovlašten vlastitim opažanjima i usporedbom ocjenjivati postojanje ili nepostojanje činjenica i u procesnom smislu nije ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima te je temeljem takve usporedbe i vlastitog opažanja u povezanosti sa svim drugim izvedenim dokazima te njihovom savjesnom i brižljivom ocjenom, pojedinačno i u ukupnosti, ispravno utvrdio, da je upravo optuženik počinitelj kaznenih djela iz izreke pobijane presude, a kako je za to svoje utvrđenje dao valjano i logično obrazloženje, u svemu ga kao ispravno prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

18. U pogledu psihijatrijskih vještaka i psihologijskog vještaka (Romel Krajačić) na čije iskaze, odnosno nalaze optuženik u ponovljenom postupku iznosi niz primjedbi kako na stručnost tako i na sadržaj njihovih zaključaka, optuženik nije naveo nikakve

nove okolnosti zbog kojih bi trebalo provoditi novo psihijatrijsko vještačenje. Suprotno daljnjim optuženikovim prigovorima, prvostupanjski sud je pravilno vrednovao rezultat psihijatrijskog vještačenja ne dovodeći u pitanje stručnost pojedinih vještaka s obzirom da se radi o vještacima s dugogodišnjim iskustvom u radu i neupitnom stručnosti, što ne treba ni posebno obrazlagati. Nadalje, prvostupanjski sud je detaljno razmotrio i pravilno vrednovao rezultat multidisciplinarnog sudsko-psihijatrijskog vještačenja uvjerljivim razlozima koji su potpuno prihvatljivi ovom drugostupanjskom sudu. Optuženik nadalje prigovara da je žrtva nesavjesnog liječenja jer da tijekom ovog vještačenja nije bio smješten u ustanovu u kojoj je provođeno vještačenje, već je vođen na razgovore iz istražnog zatvora, te da je takav postupak utjecao na zaključak o njegovoj ubrojivosti, da su mu dati pogrešni lijekovi uslijed čega je njegovo psihičko stanje sada lošije nego prije, a u konačnici zamjera vještacima psihijatrima da ne postupaju u skladu s pravilima struke. Navedenim paušalnim prigovorima nisu osporeni rezultati multidisciplinarnog vještačenja, niti zaključci prvostupanjskog suda u pogledu ubrojivosti optuženika.

18.1. Nadalje, optuženik prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio o njegovoj ubrojivosti tempore criminis, ne slaže se s činjeničnim utvrđenjima suda da je bio bitno smanjeno ubrojav, već tvrdi da je nakon iznošenja obrane u ponovljenom postupku na raspravi 25. rujna 2023. trebalo provesti dopunsko psihijatrijsko vještačenje s ciljem da se utvrdi njegova neubrojivost i isključi krivnja za počinjenje kaznenih djela. Tijekom ponovljenog postupka, kao i ranije, nije sporno da je optuženik nekoliko mjeseci prije inkriminiranih mu događaja bio u stanju akutne reakcije na stres, na što upućuju rezultati provedenih sudsko-psihologijsko-psihijatrijskih ekspertiza i vještačenja, izvedenih po multidisciplinarnom timu Zavoda za forenzičnu psihijatriju, Klinike za psihijatriju Vrapče. Naime, tijekom prvog postupka provedeno je opsežno sudsko-psihijatrijsko i psihologijsko vještačenje (list 647-649 spisa), kojim je utvrđeno da optuženik u svojoj ličnosti pokazuje elemente antisocijalnog, narcističkog i histrioničkog ponašanja i reagiranja uz podjednaku dominaciju svih navedenih elemenata, što upućuje na dijagnozu miješanog poremećaja ličnosti (sklopa B), da je prije djela bio u stanju reakcije na stres, a nakon djela je razvio konverzivni poremećaj. Nadalje, svi rezultati provedenog vještačenja nesporno ukazuju da optuženik ne boluje od prave duševne bolesti (psihotičnog poremećaja) i da je tempore criminis bio ubrojav.

18.2. Suprotno tvrdnji optuženika o neubrojivosti, kao jednoj od teza njegove obrane koju dodatno potencira tijekom ponovljenog postupka, prvostupanjski sud pravilno iz rezultata provedene stručne ekspertize forenzičkog tima i navoda doc.dr. Gorana Arbanasa u potpunosti isključuje mogućnost da je optuženik bio neubrojav s obzirom da takav zaključak proizlazi iz usuglašenih stručnih mišljenja svih vještaka koji su sudjelovali u izradi ekspertize (doc.dr.sc. Nadica Buzina, dr. Aleksandar Heid, psiholog prof. Romel Krajačić).

18.2.1. U ponovljenom postupku, u situaciji kada optuženik na raspravi komunicira isključivo na talijanskom jeziku, rasprava je prekinuta te je potom provedeno psihijatrijsko vještačenje radi utvrđivanja njegove raspravne sposobnosti (zapisnik s rasprave od 30. siječnja 2023., list 1460-1466). Ovim nalazom i mišljenjem istog multidisciplinarnog tima koji je vještačio i u prvom postupku, u cijelosti su potvrđeni svi raniji zaključci vještaka u pogledu postavljenih dijagnoza uz zaključak da je optuženik raspravno sposoban s naglaskom da njegova komunikacija sa sudionicima

u kaznenom postupku je usko povezana s njegovom ličnosti za koju je karakterističan neuobičajen ili upadan, dramatičan i na pažnju usmjeren način komunikacije (list 1493-1502 spisa), nakon čega je rasprava nastavljena, a optuženik je iznosio obranu (zapisnik s rasprave od 25. rujna 2023., list 2153-2157 spisa).

18.2.2. Dakle, imajući u vidu tijekom postupka više puta ponovljene tvrdnje psihijatrijskih vještaka o karakteristikama ličnosti optuženika koje prevalentno utječu i na njegov način komunikacije i u konačnici na način njegove obrane, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda koji se odnosi na ocjenu optuženikove ubrojivosti tempore criminis te da je optuženik tijekom ponovljenog postupka bio raspravno sposoban, zbog čega se njegovi prigovori o navodno uočenim elementima sumanutosti i paranoidnoj interpretaciji realiteta, koje su prema navodima žalitelja uočili svjedoci (DC, KL, KI i RB) ukazuju u cijelosti neosnovanima, tim više što svjedoci nemaju stručna znanja na kojima bi bile utemeljene takve tvrdnje, a zaključci prvostupanjskog suda u tom pravcu i iz tih razloga ukazuju se prihvatljivima i objektivno argumentiranim.

18.2.3. Za napomenuti je da se optuženik tijekom prvog i ponovljenog postupka brani na istovjetan način tako što tvrdi da nije počinitelj kaznenih djela i da mu to nije dokazano. Njegova iznimna procesna aktivnost tijekom dokaznog postupka i način na koji komunicira s prvostupanjskim sudom, s odvjetnicima, vještacima i svjedocima na raspravi, jasno potvrđuje sve zaključke psihijatrijskih vještaka pa je u tom kontekstu i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda obrana optuženika "...i po njenom sadržaju i po evidentnoj teatralnosti u nastupu pravilno ocijenjena kao unaprijed sračunata na otklanjanje kaznene odgovornosti..." te žalitelj svojom žalbom nije s uspjehom osporio zaključke prvostupanjskog suda u pogledu njegove ubrojivosti tempore criminis.

19. Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, državni odvjetnik pozivajući se na činjenični opis izmijenjene optužnice od 30. siječnja 2023., broj K-DO-138/2020. (list 1464 spisa), prigovara ispravnosti zaključaka prvostupanjskog suda o izostanku dokaza koji bi sa sigurnošću potvrdili tvrdnje državnog odvjetnika da je optuženik ubio svu trojicu oštećenika motiviran bezobzirnom osvetom.

19.1. S obzirom na izloženu analizu dokaza, prvostupanjski sud i dalje čvrsto stoji na stajalištu o nedokazanosti motiva postupanja iz bezobzirne osvete, odnosno kvalifikatornog obilježja iz članka 111. točke 4. KZ/11., koji je zbog toga označio kao tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11. U skladu s time, u ponovljenom postupku izmjenama u činjeničnom opisu ispušten je sadržaj o okolnostima koje ukazuju na motiv za počinjenje kaznenog djela teškog ubojstva, odnosno "...da je postupao prema prethodno donesenoj odluci i planu, a u cilju bezobzirne osvete prema većem broju osoba iz narkomanskog miljea koji su iznuđivali, prijetili i fizički napadali njegovog brata NI i njega osobno...".

19.1.1. Ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje pravilnim zaključak prvostupanjskog suda zasnovan na ispravno utvrđenoj dinamici događaja rekonstruiranoj temeljem snimki video nadzora, rezultata biološkog, sudske medicinske i balističkog vještačenja o smjeru i načinu kretanja optuženika i načinu počinjenja kaznenih djela iz kojih proizlaze nesporno dokazana obilježja tri kaznena djela iz članka 110. KZ/11.

19.1.2. U odnosu na zaključke prvostupanjskog suda utemeljene na iskazima svjedoka PR, HJ, KL, KI, časne sestre LP, PD i KJ i rezultatima pretrage mobitela optuženika i žrtvi i video snimki mjesta događaja, suprotno tvrdnjama državnog odvjetnika, ovaj drugostupanjski sud prihvaća kao ispravne zaključke prvostupanjskog suda da se ne može sa sigurnošću zaključiti da bi oštećeni AC, AB i AD bili žrtve promišljenog i beskrupuloznog postupka optuženika u tolikoj mjeri da bi takvo postupanje imalo značaj bezobzirne osvete. Naime, da su žrtve pripadale narkomanskom miljeu ne proizlazi iz iskaza brojnih svjedoka ispitanih u prvom i ponovljenom postupku, jer nisu decidirani ili nemaju saznanja o tim okolnostima, a i oni koji su o tome iskazivali ranije, u ponovljenom postupku reteriraju u iskazima opravdavajući se protekom vremena te tvrde da se tih detalja više ne sjećaju. Svjedoci općenito iskazuju samo o tome da su oštećenici dolazili u stan iznuđivati novac i prijetiti te da su jednom napali optuženika nožem, iako ni u tom dijelu nije potvrđeno da bi se radilo upravo o navedenoj trojici oštećenika, već samo o dvojici (AB i AC).

19.1.3. Da nije s dostatnom sigurnošću utvrđeno da se radi o bezobzirnoj osveti prema ciljanom (većem) broju osoba iz narkomanskog miljea, prvostupanjski sud nadalje pravilno zaključuje, između ostalog, i na temelju rezultata evidentirane međusobne komunikacije mobitelima između sve trojice oštećenika i optuženika, kojom je potvrđena međusobna komunikacija između trojice oštećenika, dok je u odnosu na optuženika ostvaren samo jedan telefonski kontakt oštećenog AC i optuženika dva mjeseca prije događaja, temeljem čega prvostupanjski sud izvodi pravilan zaključak o izostanku konkretnih dokaza o tome da su oštećenici prodavali drogu optuženikovom bratu i od njega iznuđivali novac, kao i da bi sve bilo organizirano iz kuće obitelji svjedoka ER kao mjesta s kojeg se prodaje droga. Naime, niti u odnosu na ove činjenice nema evidentirane međusobne komunikacije koja bi to i potvrdila, a što u konačnici demantira i sadržaj iskaza svjedoka ER. Nadalje, ni svjedoci - posredne žrtve - EK, ZV i JU nemaju saznanja o tome da bi oštećenici od ranije poznavali optuženika ni njegovog brata, da bi bili pripadnici kriminalnog miljea, niti imaju saznanja da bi oštećenici prodavali drogu optuženikovom bratu NI te ni u tom pravcu nije dokazana teza optužbe koja bi potkrijepila dokazanost bezobzirne osvete.

19.1.4. Međutim, u pravu je prvostupanjski sud kada opisujući način počinjenja kaznenih djela rekonstruiran prema snimkama nadzornih kamera, rezultatima provedenih vještačenja i sadržaju iskaza svjedoka utvrđuje, da odabir mjesta i vremena počinjenja inkriminiranih kaznenih djela nisu rezultat "...prethodno donesene odluke i plana...", kako to u žalbi tvrdi državni odvjetnik, već da je njegova namjera na ubojstva ostvarena situacijski kako su oštećenici nailazili motorima na trg. Kako optuženik u njih puca iz daljine iz automatske puške, uz okolnost da su dvojica (AC, AD) imali kacige na glavi, jasno je da je to dodatno onemogućavalo optuženiku da im dobro vidi lica, čime je opravdano isključena teza optužbe da bi sasvim pouzdano znao da se radi upravo o konkretnim oštećenicima, no unatoč tome pucao je u vitalne dijelove tijela sve trojice oštećenika, što proizlazi iz rezultata medicinskog vještačenja, pa su sva tri kaznena djela u suštini motivirana željom za osvetom koja, međutim, uz izostanak drugih potrebnih elemenata nema obilježja bezobzirnosti u kontekstu kvalifikatorne okolnosti kaznenih djela iz članka 111. točke 4. KZ/11., kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

19.1.5. Državni odvjetnik u žalbi dalje tvrdi, da je optuženik iščekivao upravo ove tri žrtve kao osobe koje smatra pripadnicima kriminalnog miljea odgovornog za uznemiravanje i nasilničko ishodaenje duga od njegovog brata i obitelji, odnosno, njega osobno i kao osobe koje su bile u vezi s kriminalnim skupinama povezanim s trgovinom i zlouporabom droga, a koje je ranije poznao i s njima komunicirao. No, imajući u vidu detaljnu analizu ukupno provedenih dokaza proizlazi da na takve zaključke mogu upućivati samo određeni indiciji sadržani u iskazima svjedoka koje prvostupanjski sud pravilno smatra nedostatnima za zaključak da bi konačno postupanje optuženika prilikom lišavanja života sve trojice oštećenika, kako je ono utvrđeno, bilo rezultat bezobzirne unaprijed planirane osvete.

19.1.6. U tom pravcu ide i rezultat pretrage mobilnog uređaja ZTE, model Blade V7, kojeg je koristio optuženik sa pronađenim video zapisima, za koje je utvrđeno da su nastali 11. prosinca 2019., a koji prikazuju optuženika kako ispaljuje više streljiva iz "kalašnjikova" u improviziranu metu uz postojanje više fotografija optuženika sa puškom nastalih nekoliko mjeseci prije inkriminiranih mu događaja (listopad-prosinac 2019.). S obzirom na način na koji su snimke nastale i protek vremena do inkriminiranog događaja, uz okolnost da je očevidac i sudionik tih radnji svjedok SD objasnio da optuženik nije govorio o tome zašto vježbaju pucanje niti je govorio o razlozima nabavke automatske puške, navedeno se, suprotno tvrdnjama državnog odvjetnika, ne može dovesti u izravnu vezu sa događajima koji su uslijedili tri mjeseca kasnije, niti se ni po ocjeni ovog drugostupanjskog suda može sa sigurnošću zaključiti da je optuženik nabavio "kalašnjikov" isključivo u svrhu likvidacije upravo ove trojice oštećenika. Brojni su motivi, a i slučajevi da netko nosi oružje sa sobom i da ga ilegalno posjeduje, zbog čega je i optuženik pravomoćno presuđen, ali ova okolnost sama za sebe, pa ni u vezi sa sadržajem dokazne građe prikupljene tijekom prvog i ponovljenog postupka, ne opravdava tvrdnje državnog odvjetnika da bi to bio ključni dokaz prethodnog plana i pripreme za ubojstva iz bezobzirne osvete, tim više što su u ponovljenom postupku ispitani i svjedoci koji ranije nisu ispitani PD, GL i KL, koji naknadno potvrđuju da oštećenici nisu bili u kontaktu sa optuženikom prethodno ubojstvima niti im se on, prema njihovim saznanjima, imao razloga osvetiti.

20. Zaključno, iznošenjem ovakvih žalbenih navoda državni odvjetnik u biti ne polazi od činjeničnog stanja kako ga je prvostupanjski sud utvrdio, već od toga da je u odnosu na kvalifikatornu okolnost (bezobzirna osveta) iz članka 111. točke 4. KZ/11. presuda donesena suprotno viđenju rezultata dokaznog postupka od strane optužbe. Međutim, prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja ispravno zaključio da dokazna građa prezentirana u postupku nema onu kvalitetu i logičku povezanost koja bi pouzdano ukazivala da je optuženik tri kaznena djela iz članka 110. KZ/11. počinio iz bezobzirne osvete.

Na žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kazni

21. Državni odvjetnik žali se na visinu izrečenih pojedinačnih i jedinstvene kazne zatvora, čime zapravo i u okviru odluke o kazni opet napada činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom. S obzirom da se ovaj drugostupanjski sud slaže s izmijenjenom pravnom kvalifikacijom kaznenih djela iz pobijane presude u tom kontekstu razmatra visinu izrečenih pojedinačnih i jedinstvene kazne.

22. Suprotno državnom odvjetniku, optuženik smatra da su izrečene pojedinačne kazne kao i jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora prestroge i da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri vrednovao olakotne okolnosti, posebno bitno smanjenu ubrojivost i protek vremena od počinjenja kaznenih djela, njegovo zvanje pomorca kao osnovu za zasnivanje radnog odnosa koji je moguće realizirati, a što bi po ocjeni žalitelja bila garancija za njegovu potpunu resocijalizaciju. Također navodi da su pogrešno utvrđene i ocijenjene otegotne okolnosti u odnosu na način i sredstvo počinjenja kaznenog djela, osuđivanost, ponašanje nakon počinjenih kaznenih djela i bitno smanjenu ubrojivost. Stoga ističe da su tri pojedinačno utvrđene kazne zatvora previsoke same za sebe, kao što je previsoko odmjerena i jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora "...što stvara dojam da je kažnjen za kvalificirani oblik ubojstva...".

22.1. Određujući vrstu i mjeru kazne, prvostupanjski sud je kao olakotno optuženiku cijenio bitno smanjenu ubrojivost utvrđenu psihijatrijskim vještačenjem, teške osobne i obiteljske prilike, a kao otegotno način počinjenja kaznenih djela, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra (trostruko ubojstvo mladih osoba), osuđivanost, izraženu odlučnost, hladnokrvnost i ustrajnost u kriminalnoj aktivnosti, ponašanje nakon počinjenih kaznenih djela, nekritičnost, odsutnost empatije prema posrednim žrtvama i izostanak kajanja.

22.1.1. Nakon razmatranja ovako suprotstavljene žalbene argumentacije i ispitivanjem pobijane presude u okviru žalbene osnove odluke o kazni, utvrđeno je da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su u smislu odredbe članka 47. KZ/11. odlučne za proces individualizacije kazne, s izuzetkom osuđivanosti. Naime, u pravu je optuženik kada u žalbi problematizira značaj ranije osuđivanosti zbog dva kaznena djela (iz članka 215. stavka 1. KZ/11. i jedno kazneno djelo iz članka 331. stavka 1. KZ/11.) kao otegotne okolnosti. Kako se ovdje evidentno radi o istom inkriminiranom događaju, a ne ranijem ili kasnijem događaju, pravomoćna osuđivanost za konkretna kaznena djela proizašla iz istog inkriminiranog događaja ne može optuženiku biti cijenjena kao otegotna okolnost.

22.1.2. Međutim, u pravu je prvostupanjski sud kada u kontekstu brojnosti, kako prethodno navedenih počinjenih kaznenih djela, tako i inkriminiranih mu kaznenih djela ubojstva, a s obzirom na način i sredstvo (ubojito oružje) kojim su počinjena i težinu posljedica (smrt tri mlade osobe) otegotnim cijeni izrazitu odlučnost, hladnokrvnost i ustrajnost, što i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda ukazuje na veću kriminalnu količinu u njegovom protupravnom postupanju, što je prvostupanjski sud pravilno vrednovano kao otegotno prilikom izbora kazne.

23. Prvostupanjski sud je optuženiku nakon izmjene pravne kvalifikacije, za tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11. počinjena na štetu AC, AB i AD, utvrdio pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 15 godina. Međutim, navedene pojedinačne kazne kao i jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora (40 godina, op.a), po ocjeni ovog drugostupanjskog suda su neodgovarajuće odmjerene, pa imajući u vidu sve po prvostupanjskom sudu pravilno utvrđene olakotne okolnosti, kao i to da je prema rezultatima psihijatrijskih vještačenja kod optuženika tempore criminis utvrđena bitno smanjena ubrojivost, uvažavajući pri tome osobine ličnosti, njegovo zdravstveno i psihičko stanje te posebno njegovu životnu dob (sada u dobi od 29

godina, op.a), kao i prijašnju neosuđivanost optuženika, kao olakotnu okolnost, iste je trebalo uzeti u obzir i primjereno ocijeniti u procesu izbora vrste i mjere kazne.

23.1. Preocjenjujući ukupnost utvrđenih otegotnih i olakotnih okolnosti, izmijenjenu pravnu kvalifikaciju, a posebno životnu dob, prijašnju neosuđivanost i značajke psihičkog stanja optuženika, te sa time povezanih karakteristika ličnosti, kao i zakonom propisanu mogućnost blažeg kažnjavanja za bitno smanjenu ubroјivost (članak 26. KZ/11.), drugostupanjski sud ocjenjuje da će se specijalna i generalna prevencija ostvariti i nižim pojedinačnim kaznama zatvora i nižom jedinstvenom kaznom dugotrajnog zatvora. Ujedno, a imajući na umu i pravnu kvalifikaciju tih kaznenih djela, žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni nije osnovana, budući da se ona argumentira prvenstveno pozivanjem na težu pravnu kvalifikaciju počinjenih djela.

23.2. Stoga su djelomičnim prihvaćanjem žalbe optuženika, u skladu sa pravilima o odmjeravanju kazne utvrđene niže, razmjerne pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 12 godina za svako od tri kaznena djela ubojstva iz članka 110. KZ/11., zatim je uzeta kao utvrđena jedinstvena kazna zatvora iz ranije pravomoćne presude, te potom primjenom odredbe o izricanju jedinstvene kazne za kaznena djela počinjena u stjecaјu, optuženik je osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju 35 godina, u koju mu je uračunato vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 11. siječnja 2020. pa nadalje.

23.3. Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ocjenjuje da su upravo pojedinačno utvrđene kazne i izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora, zbog u pobijanoј presudi utvrđene pravne kvalifikacije i svim prethodno utvrđenim okolnostima primjerene težini i okolnostima počinjenih kaznenih djela i osobi konkretnog optuženika, s obzirom da je optuženik osoba mlađe životne dobi te da predstavljaju pravičnu osudu, a uz izraženu, kako društvenu osudu zbog počinjenih kaznenih djela, tako i uz jačanje svijesti i povjerenja građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava i shvaćanju da je činjenje kaznenih djela pogibeljno, a kažnjavanje počinitelja pravedno. Izrečenom kaznom utjecati će se na počinitelja da pokuša ostvariti pozitivnu promjenu u ponašanju te mu omogućiti ponovno uključivanje u društvo nakon izdržane kazne, čime će se u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11.

24. Slijedom navedenog prihvaćena je žalba optuženog BB zbog odluke o kazni, dok su u preostalom dijelu žalba optuženog BB, a u cijelosti žalba državnog odvjetnika, odbijene kao neosnovane.

25. Stoga je na temelju članka 486. stavka 1. i članka 482. ZKP/08. odlučeno kao izreci.

Zagreb, 19. ožujka 2025.

Predsjednik vijeća:

Tomislav Juriša, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv drugostupanjske presude Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, sukladno članku 490. stavku 1. točki 1. ZKP/08., dopuštena je žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske kao trećestupanjskom sudu u roku od 15 dana, računajući od dana dostave prijepisa presude.